

mer i banksektoren. Således fremgår det side 377 i beretningen, at den daværende lagmand og finansminister i oktober 1992 blev orienteret om, at tabene i Sjóvinnubanken kunne løbe op til 1,5 mia. kr., hvad de siden gjorde.

Lad mig også citere fra siderne 713 og 714. Her kan man finde sætninger med følgende indhold: »... er landsstyret især bekymret om den finansielle situation hos bankerne.« Og videre: »Endvidere er landsstyret bekymret for, at de faldende indkomster og ejendomspriser kan forværre problemerne hos bankerne.«

To ting er her værd at bemærke: Flertalsfor men »bankerne«, hvoraf der jo kun var to af betydning, og at citaterne er i det memorandum om den økonomiske politik, dateret den 9. marts 1993, som blev underskrevet af lagmanden og den færøske finansminister. Der er altså ingen tvivl om, at færingerne vidste, hvad vej det gik med bankerne, herunder Færøbanken, allerede inden aktiebyttet.

Jeg siger ikke dette for at fjerne opmærksomheden fra de fejl, der er begået, men for at understrege, at sagen er mere kompliceret, end mange løsevne citater lader ane, og fordi det er vigtigt for at forstå forløbet omkring det afgørende problem i den færøske banksag, nemlig forholdet mellem bankerne, der som sagt tidligt var på bordet.

»Hvis den danske stat hjælper Sjóvinnubanken, vil man af konkurrencehensyn efterfølgende være moralsk forpligtet til at bistå Føroya Banki, såfremt aktionærerne anmoder herom.«

Citatet er fra Færøgruppens første rapport, side 337 i beretningen, og beslutningsgrundlaget for VK-regeringens stillingtagen i den første bankredning i oktober 1992.

Jeg skal selvfølgelig heller ikke her kritisere den tidligere regering for at have tænkt over de mere langsigtede konsekvenser af dens beslutninger. Her er bankberetningen en hjælp til at genopfriske den borgerlige oppositions erindring om sine egne analyser, der også her lagde det spor, vi senere fulgte.

Skulle vi have afvist Den Danske Banks henvendelse, kunne Venstres formand i lyset af ovenstående citat med rette have anklaget os for at være mindre moralske end den regering, han i sin tid sad i. Kunne regeringen i lyset af de store negative konsekvenser af en hurtig neddrøsling af Færøbanken have løbet risikoen og have testet Den Danske Banks vilje til at blive eller trække sig ud?

Endelig skal man ikke glemme, at begge banker kraftigt sanerede deres udlån. Herved konkurrerede de priserne på realiserede aktiver ned, så det truede ellers sunde forretninger. Den færøske økonomi er domineret af fiskeri, og her var saneringen en lån kraftigst og en samordnet strukturtilpasning derfor påkrævet.

Disse forhold begrundede aktiebyttet, og det gør de stadig. Men køberne af aktiemajoriteten i Færøbanken måtte forvente at få en bank, der opfyldte banklovens solvenskrav. Og i lyset af Den Danske Banks tilkendegivelse måtte der også forventes en hensættelsespolitik, der var på linje med Sjóvinnubankens. Det var den ifølge beretningen ikke, og dermed var grundlaget for aktiebyttet ikke godt nok.

Som det er normalt ved krisesituationer på det finansielle område har Finanstilsynet været inddraget i processen med at finde løsninger på bankkrisen på Færøerne. I den konkrete sag har Finanstilsynet ifølge beretningen ikke været taget sin rolle, især vedrørende aktiebyttet, tilfredsstillende.

I beretningen peges bl.a. på, at Finanstilsynet på grund af en utilstrækkelig præcisering har kunnet opfattes som garant for, at forhandlingsresultatet kvalitativt svarede til sædvanlig standard for bankoverdragelser efter going concern-princippet i modsætning til overdragelse af et nødlidende pengeinstitut, og det er selvfølgelig beklageligt.

Samtidig vil jeg dog gerne slå fast, at beretningen ikke tegner et sort-hvidt billede af Finanstilsynets rolle i den samlede Færøbanksag. Det fremgår således, at det var Finanstilsynet, som for alvor slog alarm over for den daværende regering på baggrund af krisen i de færøske banker.

Det er min opfattelse, at Finanstilsynet generelt har fungeret og fungerer godt. Man må ikke glemme, at de første år i 1990'erne var meget hede for den finansielle sektor.

Beretningen kommer også ind på Finanstilsynets hensættelsespolitik i de to færøske banker, og det er vigtigt at slå fast, at det grundlæggende er ledelsen i det enkelte pengeinstituts ansvar, at der foretages tilstrækkelige hensættelser.

Det er Finanstilsynets opgave at føre tilsyn med, at det sker, og at tilsynsopgaven løses med påpasselighed. Et spørgsmål, der i denne sammenhæng rejses i beretningen, vedrører overholdelse af bestemmelserne om tavshedspligt. Det må vi selvfølgelig se nærmere på.